

sig at løse Velgørenhedsopgaver samtidig. Det er maaske beklageligt, at de indtager dette Standpunkt; men det forekommer mig, at hele den Affære, vi har beskæftiget os med, og de kritiske Bemærkninger, der nu falder fra flere Sider overfor Bankerne i Anledning af det Sammenbrud, som vi her har oplevet, kun kan føre til, at vi nu med stor Ihærdighed maa arbejde for at gennemføre en betydelig bedre og mere betryggende Tilsynslovgivning med vort Bankvæsen end den, vi i Øjeblikket lever under. Og kan det endda blive Resultatet, er der da noget naaet ved den Ulykke, som her er overgaaet Samfundet.

Det ærede Medlem Hr. Kragh har i Dag rettet nogle Spørgsmaal til mig, som jeg i og for sig besvarede i Gaar, da Betænkningen og Ændringsforslagene forelaa til Behandling, og som jeg udførligt har besvaret i Udvalget, hvor det ærede Medlem ogsaa stillede disse Spørgsmaal. Jeg anser det heller ikke for nødvendigt at optage nogen Diskussion om, hvorvidt Lovforslaget er blevet væsentligt forbedret, som det ærede Medlem sagde, det kan der vistnok være delte Meninger om — i hvert Fald er der delte Meninger derom. Jeg har sluttet mig til de Ændringsforslag, der var blevet Enighed om i Udvalget, og saa troede jeg i og for sig ikke, man behøvede at beskæftige sig mere med det interessante Spørgsmaal, om Ændringerne var forbedrende eller forringende. Det eneste sikre, der er sket gennem disse Ændringer, er, at Likvidationskomiteen bliver udvidet med to Medlemmer, og at Udgifterne ved Likvidationen bliver saa meget større, som Udgifterne til disse to nye Medlemmer er, men om det, der sker, er en Forbedring eller en Betryggelse, tør jeg ikke paa Forhaand hverken afvise eller paastaa, men en daarlige Ordning bliver det vel forhaabentlig i hvert Fald ikke med de 7 end med de 5 Medlemmer.

Det ærede Medlem Hr. Kragh spurgte dernæst, efter hvilke Regler Udnævnelsen af Medlemmer til Likvidationskomiteen skulde foregaa, for nu maatte jeg jo have haft Tid til at overveje det. Jeg har sagt i Udvalget, at det er Hensigten at bekendtgøre, at Grupper paa et vist Antal Indskydere kan stille Forslag om, hvem de ønsker som Medlemmer af Likvidationskomiteen. De paagældende Navne vil derefter blive opført paa Stemmesedler, om hvis Udlevering der derefter vil blive udstedt Bekendtgørelse, saaledes at disse Stemmesedler kan afleveres i Banken og dens Filialkontorer, hvorved alle Indskydere

kan faa Lejlighed til at afgive deres Stemme. Nogen nærmere Udarbejdelse af disse Regler har jeg ikke fundet Anledning til at foretage, før Loven er vedtaget — det plejer vist heller ikke at være Tilfældet.

Det ærede Medlem spurgte dernæst om den Undersøgelse, som foregaa. Ja, der foregaa, som jeg har oplyst i Udvalget, to Undersøgelser, idet Likvidationskomiteen, som er inde i Arbejdet, fornuftigvis har lettest ved at foretage en væsentlig Del af Undersøgelsen samtidig med, at den gennemgaa Engagementerne og alt, hvad der hører til Bankens Omraade. For saa vidt disse i deres Undersøgelse støder paa noget af kriminel eller anden opsigtvækkende Art, vil der selvfølgelig ske Indberetning derom, ligesom der i det hele vil være at aflægge Beretning om den Side af Virksomheden.

Dernæst har jeg straks, efter at Sagen kom til at foreligge, anmodet Bankinspektøren om at gaa i Lag med at undersøge Forholdene for denne Bank baade med Hensyn til dens Rekonstruktion i 1922, og hvad der derefter er sket. Nogen Instruktion udover en mundtlig Anmodning til Bankinspektøren foreligger ikke, jeg vil heller ikke antage, at dette kan siges at være fornødent. Bankinspektøren er jo vant til at foretage saadanne Undersøgelser og ved selvfølgelig derfor fuldt vel, paa hvilken Maade han skal gribe Sagen an.

Det ærede Medlem Hr. Kragh har dernæst talt om Ansvar for en Erklæring, der er udstedt i Januar 1922. Jeg har ikke haft Lejlighed til den Gang at beskæftige mig med denne Sag. Da jeg den 18. Juli i Aar kaldtes til Forhandlinger i Nationalbanken om det Sammenbrud, som da var forestaaende, var der andre og mere nærliggende Ting at beskæftige sig med end mulige Bladerklæringer, om hvilke jeg paa det Tidspunkt fornuftigvis ikke havde nogen levende Erindring. Senere er det jo oplyst, at den Erklæring, som det ærede Medlem sigter til, ikke har staaet i alle Blade, men kun i nogle, og det har vist sig under de Samtaler, der har fundet Sted nu, at der ikke rigtig er nogen, der vil vedkende sig denne Erklæring. Men naar det ærede Medlem nu spørger, hvorledes vi skal faa den Mystik hævet, og hvorledes jeg vil gribe Tingen an med at faa Oplysning om, hvem der har udstedt denne Erklæring, og paa hvis Vegne det er sket, er det min Tanke, naar Loven er vedtaget, som første Skridt at henvende mig til daværende Statsminister N. Neergaard, som deltog i Mødet den 29. Januar om Aftenen og om Natten og paa positiv Maade ydede sin Indsats i de Forhandlinger,